Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

9 март 2016 година *

„Държавни помощи — Корпоративен данък — Предоставени от Белгия помощи в полза на белгийските пристанища — Писмо на Комисията, уведомяващо държавата членка за предварителното разглеждане от нея на тези помощи като несъвместими с вътрешния пазар и за вероятното приемане на подходящи мерки — Акт, неподлежащ на обжалване — Недопустимост“

По дело T-438/15

Port autonome du Centre et de l’Ouest SCRL, установено в La Louvière (Белгия),

Port autonome de Namur, установено в Намюр (Белгия),

Port autonome de Charleroi, установено в Шарлероа (Белгия),

и

Région wallonne (Белгия),

представлявани от J. Vanden Eynde, адвокат,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват S. Noë и B. Stromsky, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на решението, за което се твърди, че се съдържа в писмото на Комисията от 1 юни 2015 г., обявяващо, че освобождаването от корпоративен данък в полза на белгийските пристанища съставлява съществуваща държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар [държавна помощ SA.38393 (2014/CP)],

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: G. Berardis (докладчик), председател, O. Czúcz и A. Popescu, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Определение

Обстоятелствата по спора

1 През 2013 г. службите на Европейската комисия изпращат на всички държави членки въпросник относно функционирането и данъчното облагане на пристанищата им с цел да придобият цялостен поглед в тази област и да изяснят положението на пристанищата с оглед на правилата на Европейския съюз относно държавните помощи. Впоследствие службите на Комисията разменят поредица от писма по този въпрос с белгийските власти.

2 С писмо от 9 юли 2014 г. в изпълнение на член 17 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) Комисията уведомява тези власти за своята предварителна оценка на белгийските правила за данъчното облагане на пристанищата, що се отнася до възможното квалифициране на същите като държавна помощ и тяхната съвместимост с вътрешния пазар. В това писмо тя изразява предварително мнение, че освобождаването от корпоративен данък в полза на белгийските пристанища съставлява държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, и обявява намерението си да образува процедура за сътрудничество, за да преразгледа въпросната схема. Освен това тя уведомява белгийските власти, че това преразглеждане би могло да доведе до предлагане на подходящи мерки по силата на член 18 от този регламент за премахване на несъвместимата помощ.

3 Белгийските органи предават коментарите си на Комисията и с писмо от 1 юни 2015 г. (наричано по-нататък „обжалваното писмо“) службите на Комисията отговарят на това писмо, като уточняват:

„[…] Анализирахме повдигнатите от Вас въпроси. Предвид тези обстоятелства държа да Ви уведомя, че службите на Комисията продължават да считат, в предварителен порядък, че фактът, че икономическата дейност на пристанищата не се облага с корпоративен данък, съставлява държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар поради следните причини:

[…]

Предвид правните прецеденти службите на Комисията поддържат предварителното мнение, изразено в писмото им от 9 юли 2014 г. […] Вследствие на това бих желал да уведомя Белгия, че може да се наложи Комисията да премине към следващия етап от процедурата и да ѝ представи формални предложения за подходящи мерки, които да бъдат предприети от същата […]“.

Производство и искания на страните

4 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 30 юли 2015 г., жалбоподателите, а именно Port autonome du Centre et de l'Ouest SCRL, Port autonome de Namur, Port autonome de Charleroi и Région wallonne, подават настоящата жалба.

5 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 3 ноември 2015 г., Комисията повдига възражение за недопустимост на основание член 130, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

6 Жалбоподателите не представят становище по това възражение.

7 С отделни актове, подадени в секретариата на Общия съд на 24 ноември 2015 г., Port autonome de Liège и Société régionale du port de Bruxelles са поискали да встъпят в подкрепа на исканията на жалбоподателите.

8 В жалбата си жалбоподателите искат от Общия съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени обжалваното писмо,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

9 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като явно недопустима,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

10 По силата на член 130 от Процедурния правилник, ако една от страните поиска с отделна молба от Общия съд да се произнесе по недопустимостта или липсата на компетентност, без да разглежда спора по същество, Общият съд може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение.

11 В настоящия случай Общият съд счита, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, и решава в приложение на този член да се произнесе, без да дава ход на делото.

12 В самото начало следва да се припомни, че за разлика от новите държавни помощи, които са уредени в член 108, параграфи 2 и 3 ДФЕС, член 108, параграф 1 ДФЕС предвижда за съществуващите помощи, че Комисията в сътрудничество с държавите членки държи под постоянно наблюдение всички системи за предоставяне на помощ, съществуващи в тези държави, и предлага на последните всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на вътрешния пазар.

13 Регламент № 659/1999 уточнява в членове 17—19 процедурата, приложима към съществуващите схеми за помощ, по следния начин:

„Член 17

Сътрудничество съгласно член [108], параграф 1 [ДФЕС]

1. Комисията получава от съответната държава членка цялата необходима информация за прегледа, в сътрудничество с държавата членка, по отношение на съществуващи схеми за помощ съгласно член [108], параграф 1 [ДФЕС].

2. Когато Комисията счита, че съществуваща схема за помощ не е или вече не е съвместима с [вътрешния] пазар, тя информира съответната държава членка за своето предварително мнение и дава на съответната държава членка възможността да представи коментарите си в рамките на срок от един месец. В надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи този срок.

Член 18

Предложение за подходящи мерки

Когато Комисията, в светлината на информацията, предоставена от държавата членка съгласно член 17, заключи, че съществуващата схема за помощи не е или вече не е съвместима с [вътрешния] пазар, тя издава препоръка, предлагаща подходящи мерки на съответната държава членка. Препоръката може да предложи, по-специално:

а) съществено изменение на схемата за помощ, или

б) въвеждане на процедурни изисквания, или

в) премахване на схемата за помощ.

Член 19

Правни последици на предложение за подходящи мерки

1. Когато съответната държава членка приеме предложените мерки и информира Комисията за това, Комисията отбелязва тази констатация и информира държавата членка за това. С приемането ѝ държавата членка е задължена да приложи подходящите мерки.

2. Когато съответната държава членка не приеме предложените мерки и Комисията, след като е взела предвид аргументите на съответната държава членка, продължава да счита, че тези мерки са необходими, тя започва производство съгласно член 4, параграф 4. Членове 6, 7 и 9 се прилагат mutatis mutandis“.

14 Член 4, параграф 4 и членове 6 и 7 от Регламент № 659/1999 се отнасят до официалната процедура по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, докато член 9 урежда анулирането на решение, взето съгласно тази процедура.

15 Според съдебната практика, предшестваща приемането на Регламент № 659/1999, която в голямата си част е кодифицирана от него, фактът дали Комисията предлага подходящи мерки не поражда окончателни правни последици, тъй като при липсата на приемане от държавата членка на предложените подходящи мерки същата не е длъжна да се съобрази с тях (решение от 22 октомври 1996 г., Salt Union/Комисия, T-330/94, Rec, EU:T:1996:154, т. 35).

16 Всъщност от член 19, параграф 1 от Регламент № 659/1999 произтича, че в хипотезата, при която държавата членка приеме предложените от Комисията подходящи мерки, последната отбелязва това и я информира, че с приемането е задължена да приложи тези мерки. Според съдебната практика решението на Комисията, с което се отбелязват предложенията на държавата членка и което прави посочените предложения задължителни в съответствие с тази разпоредба, представлява обжалваем акт (решения от 27 февруари 2014 г., Stichting Woonpunt и др./Комисия, C-132/12 P, Сб., EU:C:2014:100, т. 72, и от 11 март 2009 г., TF1/Комисия, T-354/05, Сб., EU:T:2009:66, т. 67—70).

17 В хипотезата, при която държавата членка не приеме предложените от Комисията подходящи мерки, последната е длъжна, ако продължава да счита, че тези мерки са необходими за правилното функциониране на вътрешния пазар, да започне процедурата, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС. В края на това производство Комисията е длъжна да приеме едно от решенията, предвидени в член 7 от Регламент № 659/1999. Приетото в края на тази процедура решение произвежда задължително правно действие, което може да засегне интересите на заинтересованите страни и при това положение представлява обжалваем акт, тъй

като слага край на въпросната процедура и се произнася окончателно по въпроса за съвместимостта на разглежданата мярка с правните норми, приложими спрямо държавните помощи (решения от 27 ноември 2003 г., Regione Siciliana/Комисия, T-190/00, Rec, EU:T:2003:316, т. 45, и от 20 септември 2011 г., Regione autonoma della Sardegna и др./Комисия, T-394/08, T-408/08, T-453/08 и T-454/08, Сб., EU:T:2011:493, т. 77).

18 В конкретния случай, за разлика от двете горепосочени хипотези, обжалваното писмо е прието в рамките на фазата на сътрудничество между засегнатата държава членка и Комисията по член 17, параграф 1 от Регламент № 659/1999, и би могло евентуално да доведе до предложение за подходящи мерки, приети по силата на член 18 от посочения регламент.

19 Както обаче правилно изтъква Комисията, щом като предложението за подходящи мерки не е обжалваем акт (т. 15 по-горе), на още по-силно основание подготвителните актове, приети преди тези предложения за подходящи мерки — като обжалваното писмо — също не представляват актове, произвеждащи задължително правно действие (вж. в този смисъл определение от 14 май 2009 г., US Steel Košice/Комисия, T-22/07, EU:T:2009:158, т. 55).

20 Действително, следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика, когато става въпрос за актове или решения, чието изготвяне се осъществява в няколко фази, по-конкретно след приключване на вътрешна процедура, обжалваеми актове са само мерките, с които се определя окончателно позицията на институцията след приключване на тази процедура, като се изключват междинните мерки, чиято цел е да се подготви окончателното решение (вж. определение от 3 март 2015 г., Gemeente Nijmegen/Комисия, T-251/13, Сб., EU:T:2015:142, т. 28 и цитираната съдебна практика).

21 В настоящия случай това явно не е така, що се отнася до обжалваното писмо, като се има предвид, че от съдържанието на писмото е видно, че става въпрос за „предварително мнение“ на Комисията и че на същата може да се наложи вследствие на това да премине към следващия етап от процедурата, изразяващ се в представяне на формални предложения за подходящи мерки, които да бъдат предприети от Кралство Белгия.

22 Жалбоподателите обаче се позовават на съдебна практика, според която решение, с което започва официална процедура по разследване, може да представлява обжалваем акт по член 263 ДФЕС (решение от 23 октомври 2002 г., Diputación Foral de Guipúzcoa и др./Комисия, T-269/99, T-271/99 и T-272/99, Rec, EU:T:2002:258, т. 38—40). Те изтъкват и това, че според съдебната практика, когато Комисията приема решение, с което потвърждава предварителната си оценка, това решение става окончателно, ако не е било обжалвано в срок (решение от 10 май 2005 г., Италия/Комисия, C-400/99, Rec, EU:C:2005:275, т. 17).

23 Същевременно следва да се констатира, че за разлика от решенията, разглеждани по делата, на които се позовават жалбоподателите, в конкретния случай обжалваното писмо не е нито решение за започване на официална процедура по разследване по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС и по член 4, параграф 4 от Регламент № 659/1999, нито решение за закриване на посочената процедура по смисъла на член 7 от посочения регламент.

24 Несъмнено съдебната практика е установила, че в някои случаи решението за започване на официална процедура по разследване може да породи самостоятелно правно действие, в частност когато то се отнася до нови схеми за помощ, за които не е било извършено уведомяване, и които все още са в процес на изпълнение (вж. определение Gemeente Nijmegen/Комисия, т. 20 по-горе, EU:T:2015:142, т. 30 и цитираната съдебна практика) или когато с това решение Комисията квалифицира като нови помощи мерки, които според засегнатата държава членка не представляват помощ или представляват съществуваща помощ (решения от 9 октомври 2001 г., Италия/Комисия, C-400/99, Rec, EU:C:2001:528, т. 62 и 69, и от

23 октомври 2002 г., Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-346/99–T-348/99, Rec, EU:T:2002:259, т. 33), поради задължението за спиране, което съществува спрямо новите помощи по силата на член 108, параграф 3 ДФЕС.

25 В конкретния случай обаче е достатъчно да се констатира, че обжалваното писмо дори имплицитно не съставлява такова решение, а е писмо, прието предварително преди евентуално предложение на Комисията за подходящи мерки в рамките на процедурата за сътрудничество между държавата членка и Комисията, предвидена в член 17 от Регламент № 659/1999, относно съществуващи схеми за помощ.

26 Следва да се отбележи все пак, че в рамките на такава процедура държавата членка остава свободна да прилага съответната схема за помощ и да предоставя индивидуални помощи въз основа на тази схема, стига да не реши да приключи или измени схемата след приемането на подходящите мерки, предложени от Комисията (вж. в този смисъл решение Stichting Woonpunt и др./Комисия, т. 16 по-горе, т. 71—74), или докато Комисията не приеме окончателно отрицателно решение по силата на член 7, параграф 5 от Регламент № 659/1999, с което тази схема за помощ се обявява за несъвместима с вътрешния пазар (вж. решение Италия/Комисия, т. 24 по-горе, EU:C:2001:528, т. 48 и цитираната съдебна практика).

27 С оглед на всички тези съображения трябва да се направи изводът, че обжалваното писмо не е акт, който произвежда окончателно правно действие, годен да бъде предмет на жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.

28 Следователно направеното от Комисията възражение за недопустимост трябва да се уважи и жалбата да се отхвърли като недопустима.

По съдебните разноски

29 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

30 Съгласно член 144, параграф 10 от Процедурния правилник, ако производството по делото между главните страни бъде прекратено преди произнасянето по молба за встъпване, молителят и главните страни понасят направените от всеки от тях разноски във връзка с молбата за встъпване. В конкретния случай Общият съд все още не се е произнесъл по молбите за встъпване на Port autonome de Liège и на Société régionale du port de Bruxelles към момента на произнасяне по допустимостта на производството по делото между главните страни с настоящото определение. При това положение същите понасят направените от всеки от тях разноски в съответствие с тази разпоредба.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Port autonome du Centre et de l'Ouest SCRL, Port autonome de Namur, Port autonome de Charleroi и Région wallonne понасят направените от всеки от тях съдебни разноски, както и тези, направени от Европейската комисия.

3) Port autonome de Liège и Société régionale du port de Bruxelles понасят направените от всеки от тях съдебни разноски.

Съставено в Люксембург на 9 март 2016 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
G. Berardis